

110 obch. zák. Co do případných. nově se vyskytnuvších pohledávek neb závazků společnosti mělo se státi opatření mezi společníky již při jejich vypořádání. Nestalo-li se tak, mohli by přijíti v úvahu již jen bývalí společníci jako nositelé práv a závazků zaniklé společnosti, po případě jejich právní nástupci. Byla-li tedy v souzeném případě žalována veřejná společnost již neexistující, nebylo tu vůbec žalovaného a nelze uvažovati o vstupu firmy »Bratří S-ové, majitel R. H.«, správně »Brüder S. Inhaber R. H.«, která podle zápisu v obchodním rejstříku jest novou firmou kupce jednotlivce Reinharda H-a, poněvadž spor nemohl býti pro nedostatek jedné ze stran s právní účinností ani zahájen, tak že řízení je nezhojitelně zmatečné (§ 6 a 7 c. ř. s.). Nedostatek tento nelze odčiniti opravou žaloby, poněvadž nejde jen o doplnění nesprávného označení téhož právního podmětu, nýbrž o to, by byla nahrazena strana nesprávně žalovaná (neexistující) jiným podmětem ke sporu způsobilým. Otázka, zda snad nabyvatel podniku firmy Bratří S. (Brüder S.), technické potřeby, stroje a nástroje v O. převzal závazky původní majitelky, nebo snad ručí za ně po rozumu § 1409 obch. zák., nespadá v rámec tohoto rozhodnutí. Pokud jde o oprávnění bývalého veřejného společníka žalované firmy Bratří S-ové (Brüder S.), technické potřeby, stroje a nástroje v O., Františka S-a, k podání námitek a k dovolacímu rekursu, nelze mu je upírati, poněvadž doručením žaloby do jeho rukou jako bývalého veřejného společníka žalované firmy nabyl právního zájmu, by byl odklizen směnečný platební příkaz, z něhož mu hrozila majetková újma (čl. 146 obch. zák.). Tím se však nestal ve sporu stranou a nemohou mu býti po rozumu § 41 a násl. c. ř. s. prisouzeny útraty úspěšného dovolacího rekursu, nýbrž musí mu býti zůstaveno, by se jich domáhal přímo na tom, kdo zmatečné řízení vyvolal (§ 1295 obch. zák.).

Čís. 11800.

Byla-li povolena exekuce po zahájení vyrovnacího řízení na dlužníkových věcech nebo právech pro pohledávky, které nemají přednostní právo, jde o případ § 39 čís. 2 ex. ř., k němuž jest přihlížeti z úřadu.

Dozvěděl se z rekursu dlužníka o zahájeném vyrovnacím řízení byl rekursní soud povinen zkoumati, zda jsou tu předpoklady přednostní pohledávky podle § 26 čís. 3 vyr. ř. Toto zkoumání se děje podle návrhu na povolení exekuce. Neobsahuje-li návrh všechny předpoklady pro přípustnost exekuce za dlužníkovu vyrovnacího řízení, nelze exekuci povolit.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, R II 218/32.)

Soud první stolice povolil okresní nemocenské pojišťovně exekuci ku vydobytí vykonatelné pohledávky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Jak stížnost právem uvádí, nelze podle § 12 vyr. ř. po zahájení vyrovnacího řízení na dlužníkových věcech nebo právech nabýti soudcovského práva zástavního, nejde-li o pohledávku, která má přednostní právo. Přednostní právo mají podle § 26 vyr. ř. ve vyrovnacím řízení mimo jiné i příspěvky k sociálnímu

pojištění, které dospěly za řízení nebo nejdéle tři roky před zahájením a nedojdou zaplacení z věcí za ně ručících. Předpokladem povolení exekuce jest tudíž jednak, že příspěvky dospěly v posledních třech letech před zahájením vyrovnání, jednak že nedojdou zaplacení z věcí za ně ručících. Nejsou to ovšem skutečnosti, které by vymáhající věřitelka musela dokázati veřejnou neb veřejně ověřenou listinou podle § 7 ex. ř., protože tato povinnost stihá oprávněného jen, byla-li v exekučním titulu vykonatelnost učiněna závislou na tom, že jistá skutečnost nastala, oč se tu nejedná. Avšak podle § 54 a 55 ex. ř. jest vymáhající věřitelka povinna tvrditi okolnosti pro povolení exekuce rozhodné, musí tudíž, bylo-li zahájeno vyrovnací řízení, tvrditi jednak, že nejde o příspěvky, dospělé dříve než tři roky před zahájením vyrovnacího řízení, jednak, že tyto příspěvky nedojdou zaplacení z věcí za ně ručících. Onen předpoklad vysvítá z platebního výměru, podle něhož jde o příspěvky za dobu od 29. září do 26. října 1930, kdežto vyrovnací řízení bylo zahájeno usnesením ze dne 1. února 1932, druhý předpoklad, že příspěvky nedojdou zaplacení z věcí, za ně ručících, není však ani tvrzen v exekučním návrhu, ani nevyplyvá z exekučního titulu. Ježto tudíž vymáhající věřitelka vůbec netvrdila, že jsou tu veškeré předpoklady povolení exekuce, ač bylo zahájeno vyrovnací řízení, a soud exekuci povolující podle § 55, druhý odstavec, ex. ř. před povolením exekuce šetření provést nesmí, uplatňuje dlužník právem, že exekuce neměla býti povolena, a bylo tudíž rekursu vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 12 vyr. řádu nelze po zahájení vyrovnacího řízení na dlužníkových věcech nebo právech pro pohledávky, které nemají přednostního práva, nabýti soudcovského práva zástavního neb uspokojovacího. Je to zřejmě případ § 39 čís. 2 ex. ř., k němuž je přihlížeti podle druhého odstavce § 39 ex. ř. z úřadu, poněvadž je to omezení exekuce plynoucí z veřejného zájmu ve prospěch nejen všech vyrovnávacích věřitelů, nýbrž i dlužníka. Není proto správný názor dovolatelův, že dlužník může námitku zahájení vyrovnacího řízení uplatňovati jen žalobou podle §§ 35, 36, 37 ex. ř. Poukazuje-li k rozhodnutí čís. 1521, 4423 a 7144 sb. n. s., nevystihuje jich smysl, poněvadž tam nešlo o nepřipustnost exekuce, k níž je hleděti z úřadu, nýbrž o námitku pravoplatně potvrzeného vyrovnání k němuž nelze přihlížeti z úřadu právě tak, jako k okolnostem rušícím neb odkládajícím nárok. Dověděv se z dlužníkovy rekursu o zahájeném vyrovnacím řízení byl rekursní soud povinen zkoumati, zda jsou tu předpoklady přednostní pohledávky podle § 26 č. 3 vyr. ř., jichž vymáhání je i za vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění přípustné. A zkoumání to se děje podle §§ 3, druhý odstavec, 7 a 55 ex. ř., podle návrhu na povolení exekuce. Neobsahuje-li návrh všechny předpoklady pro přípustnost exekuce za dlužníkovy vyrovnacího řízení, nelze exekuci povolit a je souhlasiti s rekursním soudem, že bylo povinností vymáhající věřitelky, by všechny tyto předpoklady v návrhu podle § 54 čís. 3 ex. ř. dolíčila, jak bylo vysloveno a odůvodněno v rozhodnutí

nejvyššího soudu čís. 2637 sb. n. s., jež ani novým vyrovnávacím řádem ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. nedoznalo změny. Poukaz k rozhodnutí čís. 7378 sb. n. s. je nemístným, poněvadž tam byl zamítnut návrh na povolení exekuce pro neurčitost jmění (příjmů) v návrhu označeného, na něž exekuce měla být vedena. Týkalo se tedy jen první části § 54 čís. 3 ex. ř. a výkladem druhé části (od slov »und endlich . . .«) se rozhodnutí to nezabývalo. A rozhodnutí čís. 4095 sb. n. s., jímž vysloveno, že není třeba, by v návrhu o povolení exekuce bylo tvrzeno a prokázáno, že předmět, na něž se vede exekuce, je vlastnictvím dlužníka, neodporuje názoru, že vymáhající věřitel musí v návrhu uvést okolnosti rozhodující pro přípustnost exekuce za vyrovnávacího řízení, k nimž přihlížeti je z úřadu.

Čís. 11801.

Tříletá promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák. počíná skutečnou znalostí škůdcovy osoby, kterážto znalost musí být taková, by vystála k podání žaloby; nestačí možnost vědomosti.

Při promlčení podle § 1489 obč. zák. nelze posuzovati každou jednotlivou měsíční a roční částku ucházejícího důchodu samostatně.

(Rozh. ze dne 24. června 1932, Rv II 126/31.)

Žalobce domáhal se na žalované obci jakožto majitelce plynárny a na zaměstnancích plynárny náhrady škody, ježto roku 1922 byl v plynárně usmrčen syn žalobcův. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, maje za to, že žalobní nárok jest vzhledem k § 1489 obč. zák. promlčen. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Nebylo třeba zjišťovati, kdy byl žalobci doručen rozsudek odsuzující žalované B-a a Z-a, neboť ustanovení o promlčení žaloby o náhradu škody nečiní začátek promlčení lhůty závislým na doručení odsuzujícího rozsudku, nýbrž na době, kdy poškozený mohl zvědět o osobě škůdce jakož i o výši škody. V souzeném případě měl žalobce příležitost zvědět u soudu o osobách, jež smrt jeho syna zavinily a mu škodu způsobily. Opomenul-li to, je to jeho chyba. Pokud se týká škody musil žalobce její výši znáti v krátké době po synově smrti, neboť, je-li pravda, že mu syn posílal týdně 20 Kč na výživu a ročně 450 Kč na ošacení, pak zajisté ihned po synově smrti pozoroval, že mu tyto částky nedocházejí. Žalobce skutečně svou škodu shledává v tom, že smrtí synovou o ony částky přišel a i v žalobní prosbě domáhá se toho, by mu žalovaní částky ty platili od 1. března 1923. Nemůže se tedy žalobce odvolávati na to, že se o výši škody dověděl teprve, když se jeho výdělkové poměry zhoršily následkem jeho stárí. Poněvadž však žalobce, znaje škodu a jsa s to znáti i osoby, jež ho poškodily, přes to žalobu nepodal do tří let, nýbrž až teprve dne 10. července 1929, správně posoudil prý soud věc po stránce právní, zamítnuv žalobu jako promlčenou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.